

[Aksel Møller.]

blive afgjort ud fra deres eget saglige indhold. Det synspunkt må vi altså revidere. Men, siger så den højtærede stats- og udenrigsminister, er der nogen fornuft i at ville skabe tvivl om socialdemokratiets positive indstilling til det danske forsvar? Jeg deler ganske den opfattelse, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen fremsatte for et øjeblik siden, da han sagde, at der kan ikke skabes noget forsvar uden om de danske arbejdere. Det er jeg fuldstændig enig i. Men hvordan kan tvivlen da så komme til at opstå? Tvivlen kan naturligvis kun opstå ved, at den høje regering ændrer sin indstilling til forsvarsspørgsmålets bevillingsproblem, det, som man måtte have grund til at anse for helt hævet over debat efter den højtærede forsvarsministers tale på socialdemokratiets kongres i januar i år, hvor den højtærede forsvarsminister netop fremhævede, hvor lave de udgifter var, Danmark havde til sit forsvar, i sammenligning med andre landes, med hvem vi gerne vil sammenlignes. Jeg tror, at hvis socialdemokratiets politiske ledelse ville holde den kurs fast, ville der ikke være nogen anden følelse over for socialdemokratiets stilling i disse sager end taknemlighed for en fast holdning.

Men den højtærede stats- og udenrigsminister var i går aftes ude på taktiske formål. Det kom særlig frem i det, han formentlig har anset for et yderst geniale spørgsmål, om det konservative folkeparti i en regering ville forlange forsvarsudgifterne forhøjet igen. Ja, det kan såmænd godt være, at spørgsmålet taktisk er meget udspekuleret. Lad mig besvare det på den måde, at hvis vi skal sidde som deltagere i et regeringsansvar, og det viser sig, at dansk forsvars effektivitet har lidt skade ved denne nedskæring, så må vi naturligvis gøre, hvad vi kan inden for det samarbejde, vi deltager i, for at få denne skade udbedret. Det er da ligetil.

Den højtærede statsministers forargelse kom også frem vedrørende de bemærkninger, jeg gjorde om den opløsningstendens, der er i NATOs forsvarsalliance. Hvem kunne denne udtalelse gavne, spurgte den højtærede stats- og udenrigsminister; den måtte gøre et højst forstemmende indtryk o. s. v., o. s. v. Må jeg gøre den højtærede stats-

minister opmærksom på, at hvis han mener, at jeg med disse udtalelser røber noget, som man ikke ved på den anden side af jerntæppet, tror jeg, at han beklæder sit høje embede forgæves. Mon man virkelig ikke er klar over, hvad der sker på disse områder, dér, hvor man er interesseret i at følge med i det?

Dertil kommer en ting, som det er væsentligt for mig at få sagt i denne forbindelse. Det er, at hvis min opfattelse af disse forhold er sandheden, nemlig at solidariteten er i opløsning inden for NATO-alliancen, skal det siges, og så er der nogen, der må gøre forsøg på at få det rettet, for ellers er alt, hvad vi bevilger til forsvar i dette land og i andre små lande, af så tvivlsom værdi, at vi for alvor kan begynde på at spekulere på, om vi ikke skal spare det hele og lade skæbnen og historien om, hvad der skal blive af os. Det er min opfattelse, at hvis dette er sandheden om udviklingen, må dansk regeringspolitik inden for NATO have til formål at kalde til samling, til reorganisation, til genopbygning af NATO-alliancen.

Den højtærede statsminister har altså ikke forbløffet mig med sin forargelse, den er ikke kommet bag på mig. Derimod fik jeg lejlighed til at genopfriske en anden side af den højtærede stats- og udenrigsministers taktiske, jeg må vel sige begavelse. Den højtærede stats- og udenrigsminister præsterede for sin økonomiske politik et defensorat, som var meget velberegnet, idet det formede sig som en tilståelse, men med påberåbelse af formildende omstændigheder. Tilståelserne kan vi hurtigt nævne — ligesom for at genopfriske dem i det høje tings erindring. Renten er således på grund af de økonomiske forhold blevet højere end ønsket, arbejdsløsheden er ikke lav nok, boligbyggeriet er blevet mindre, end vi havde ønsket, produktionen er ikke tilfredsstillende, og der var en indrømmelse af, at valutastillingen er forringet. Men var der i denne tilsyneladende sympatiske indrømmelse af, at det var gået regeringen imod på disse områder, nogen klar påvisning af eller noget ønske om at påvise, at en væsentlig del af årsagerne til, at det er gået galt, er selvforskyldt og forskyldt af denne regering?

Hvis man nu skulle godtage det synspunkt, at det er værd at holde fast ved en